

Китоби Дониёл — Саду Шасту Шашумин

Рамзкушоии Нубувват: Инқилоби Фаронса, Русияи Путин ва Низои Украина

Jeff Pippenger

2024-03-29

Вақте ки мо ба баррасии типификатсияи замони поён дар соли 1989, тавассути таърихи нубуввати ояти даҳум, оғоз менамоем, зарур аст, ки ба таърихи насли сеюми ҳар ду шоҳи ҳайвони заминӣ бозгардем. Дар соли 1913, шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони заминӣ насли созишкорӣ худро бо низомӣ ҷаҳонӣ бонкӣ оғоз намуд, ва дар соли 1919, шоҳи протестантизми ҳақиқӣ насли созишкорӣ худро бо илоҳиётшиносони протестантизми муртад, инчунин бо Ассотсиатсияи тиббӣ Амрико, оғоз кард, вақте ки он аккредитатсияи низомӣ таълимии худро ба ҷаҳон таслим намуд. Ҳар ду шоҳ муносибати созишкоронаро бо ҷаҳон оғоз карданд, ки аз ҳамон вақт ба баъд самти паёмҳои мувофиқи онҳоро тағйир меод.

Дар он таърих нуқтаи ибтидоӣ барои подшоҳи шимол, ва подшоҳи ҷануби рӯзҳои охир низ ба як нуқтаи гардиш расид. Муъҷизаи Фотима 13 октябри соли 1917 дар Фотимаи Португалия рух дод. Он авҷи як силсила зоҳиршавиҳои Марям буд, ки се кӯдаки ҷӯпони ҷавон онҳоро мушоҳида карда буданд: Лусия дос Сантос ва амакбаҷаҳои ӯ Франсишку ва Жасинта Марто. Мувофиқи ривоятҳои, ки кӯдакон пешниҳод карда буданд, Марями Бокира, ки ҳамчун Бонуи Мо аз Фотима шинохта мешуд, аз моҳи май то октябри соли 1917 дар рӯзи 13-уми ҳар моҳ ба онҳо зоҳир мешуд.

Дар зуҳури охирин, ки 13 октябри соли 1917 рух дод, даҳҳо ҳазор нафар дар Кова да Ирия, наздикии Фотима, ҷамъ омаданд ва интизор буданд, ки мувофиқи пешгӯии кӯдакон муъҷизаеро мушоҳида кунанд. Бино ба гуфтаи шоҳидон, офтоб гӯё ранги худро дигар мекард, давр мезад ва дар осмон ба рақс меомад. Ин воқеа бо номи Муъҷизаи Офтоб ё Муъҷизаи Фотима маъруф гардид.

Муъҷизаи Фотима воқеаи муҳим дар таърих ва ибодати католикӣ мебошад ва тайи солҳо мавзӯи пажӯҳиши бисёр, баҳсу мунозира ва тафсири динӣ будааст. Рӯйдодҳои Фотима ба парҳезгории мардумӣ, ихлос ба Марям ва тафсири мавзӯҳои апокалиптикӣ дар дохили Калисои Католикӣ таъсири пайдор расонидаанд.

Инқилоби болшевикӣ 7 ноябри соли 1917 дар Русия ба вуқӯ пайваست, вақте ки нерӯҳои болшевикӣ тахти роҳбарии Владимир Ленин ва Ҳизби болшевикӣ биноҳои асосии давлатӣ ва зерсохторҳоро дар Петроград (ҳоло Санкт-Петербург) ба тасарруфи худ дароварданд. Ин рӯйдод анҷоми Инқилоби Русия дар соли 1917-ро нишон дод, ки он бо Инқилоби февралӣ, ки пештар дар ҳамон сол оғоз ёфта, ба истеъфои подшоҳ Николайи II ва таъсиси ҳукумати муваққатӣ оварда буд, оғоз гардида буд.

Дар чараёни Инқилоб, болшевикон ҳукумати муваққатино бо муваффақият сарнагун карда, назорати шӯравиро бар Русия барқарор намуданд. Болшевикон таъсиси давлати сотсиалистиро эълон карданд ва ба татбиқи барномаи инқилобии худ оғоз намуданд, ки аз ҷумла миллий гардондани саноат, бозтақсимкунии замин ва берун овардани Русия аз Ҷанги Якуми Ҷаҳонро дар бар мегирифт. Инқилоби Октябр дар ниҳоят ба таъсиси Иттиҳоди Шӯравӣ анҷомид ва барои Русия ва ҷаҳон паёмадҳои амиқ ва густурдае ба бор овард, ки чараёни таърихи асри XX-ро шакл доданд.

Исо анҷомро бо оғоз тасвир мекунад, ва барои он ки подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануби айёми охириро ба таври комил дид, зарур аст оғозҳои онҳоро фаҳмид. Подшоҳони воқеии ҷануб ва шимол, ки дар боби ёздаҳуми Дониёл муайян шудаанд, ҳамчун қудрате таъриф меёбанд, ки бар ҳудуди воқеии Миср ҳамчун подшоҳи ҷануб ҳукмронӣ мекунад, ва қудрате, ки бар ҳудуди воқеии ҷуғрофияе, ки бо Бобил вобаста аст, ҳамчун подшоҳи шимол ҳукмронӣ мекунад.

Пешгӯии лафзӣ дар замони салиб ба пешгӯии рӯҳонӣ гузашт, ҳангоме ки Исроили қадимаи лафзӣ ба Исроили муосири рӯҳонӣ мегузашт. Руми бутпарастии лафзӣ Ерусалими лафзиро ба муддати сеюним соли лафзӣ, аз соли 67 милодӣ то соли 70 милодӣ, поймол кард; ва Руми рӯҳонии папагӣ Ерусалими рӯҳониро ба муддати сеюним соли рӯҳонӣ поймол намуд.

Бобили рӯҳонӣ дар боби ҳабаҳуми Ваҳй ҳамчун он фоҳиша муаррифӣ шудааст, ки бо подшоҳони замин зино мекунад. Мисри рӯҳонӣ дар боби ёздаҳуми Ваҳй ҳамчун Фаронсаи беҳудо муаррифӣ шудааст. Зухуроти муосири подшоҳи рӯҳонии шимол, ки дар охири замон дар соли 1798 захми марговари ҳудро гирифт ва сипас дар охири замон дар соли 1989 бар зидди зухуроти муосири подшоҳи рӯҳонии ҷануб ҷавобан ҳамла кард, ҳар ду дар ояти чилуми Дониёл ёздаҳ намоёндагӣ шудаанд. Ҳар ду қудрат, дар зухуроти рӯзҳои охирини худ, сарчашмаи ҳудро дар ҷорҷӯбаи замони солҳои 1917 то 1918 доранд, ки ҳамон ҷорҷӯбаи замонӣ барои насли созишкоронаи ҳар ду шоҳи ҳайвони замин аст. Он ибтидоҳо бояд шинохта шаванд, то анҷомҳо ба дурустӣ татбиқ карда шаванд. Ибтидои подшоҳони рӯзҳои охирини шимол ва ҷануб ҳар ду аз Инқилоби Фаронса оғоз меёбанд.

«Дар қарни шонздаҳум Ислоҳот, ки Китоби Муқаддасро ошкоро ба мардум пешкаш мекард, талош намуд, ки ба ҳамаи кишварҳои Аврупо роҳ ёбад. Баъзе миллатҳо онро бо шодмонӣ, ҳамчун фиристодаи Осмон, пазируфтанд. Дар сарзаминҳои дигар папагӣ то андозаи зиёд муваффақ шуд, ки аз вуруди он ҷилавгирӣ намояд; ва нури маърифати Китоби Муқаддас, бо таъсирҳои боло-барандаи худ, қариб тамоми манъ карда шуд. Дар як кишвар, ҳарчанд нур роҳ ёфт, торикӣ онро дарк накард. Дар тӯли асрҳо ҳақиқат ва гумроҳӣ барои ҳукмронӣ мубориза бурданд. Ниҳоят бадӣ пирӯз гардид, ва ҳақиқати Осмон берун ронда шуд. “Ва ҳукм ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад, вале одамон торикиро бештар аз нур дӯст доштанд.” Юҳанно 3:19. Он миллат воғузошта шуд, то натиҷаҳои роҳро, ки худ баргузида буд, дарав намояд. Боздорандагии Рӯҳи Худо аз мардуме, ки атои файзи Ёро хор шумурда буданд, бардошта шуд. Ба бадӣ иҷозат дода шуд, ки ба камол расад. Ва тамоми ҷаҳон самари радди қасдонаи нурро дид.»

«Чанги зидди Китоби Муқаддас, ки дар Фаронса дар тӯли садсолаҳои зиёде идома ёфт, дар манзараҳои Инқилоб ба авҷи худ расид. Он ғаввораи даҳшатнок ҷуз натиҷаи қонунии ғуруш нишондани Навиштаҳо аз ҷониби Рум набуд. Он равшантарин намунаро пеш овард, ки ҷаҳон ҳаргиз аз амалигардии сиёсати папагӣ дидааст,—намунае аз он натиҷаҳое, ки таълимоти Калисои Рум дар тӯли беш аз ҳазор сол ба сӯи онҳо тамоюл дошт.»

«Ғуруш нишонда шудани Навиштаҳои Муқаддас дар давраи ҳукмронии папагӣ аз ҷониби анбиё пешгӯӣ шуда буд; ва Ваҳйнавис ҳамчунин ба натиҷаҳои даҳшатноке ишора мекунад, ки махсусан бар Фаронса аз ҳукмронии «марди гуноҳ» ворид шудани буданд». «Муборизаи Бузург», 265, 266.

Инқилоби Фаронса дар натиҷаи ғуруш нишондани Навиштаҳои Муқаддас «дар давраи ҳукмронии папагӣ» ба вучуд омад. Пайдоиши атеизм, ки мебоист душмани ашаддии папагӣ гардад, аз ҷониби ҳуди папагӣ ба амал оварда шуд. Инқилоби Фаронса аз соли 1789 то 1799 рух дод, аммо рӯҳияи инқилобии атеистӣ, ки дар Фаронса оғоз ёфт, паҳн шуданаширо дар саросари Аврупо ва фаротар аз он идома дод. Саду ҳаҷдаҳ сол пас аз анҷоми инқилоб дар Фаронса, Инқилоби Русия дар Русия оғоз ёфт. Инқилоби атеизм, ки дар Фаронса оғоз гардида буд, дар Русия ба анҷом расид, ва дар соли 1917 Русия намояндаи пешгӯёнаи он миллате гардид, ки бо атеизми Миср рамзгузори шудааст. Қудрати аждаҳо, ки ҳамчун подшоҳи ҷануб муаррифӣ шудааст, аз Фаронса ба Русия кӯчида буд.

Инқилоб дар Фаронса аз лиҳози сиёсӣ ва нубуввати тавассути Наполеон Бонапарт ифода гардид, ва аз ин ҷиҳат, Наполеон нахустин роҳбари миллатеро намояндагӣ мекунад, ки дар инқилобе барқарор шуд, ки онро атеизми Миср ба вучуд овард. Худписандии Наполеон ба таври муносиб дар худписандии Путин тақрор мебардад.

Наполеон аз қудрати тасвиروفаринӣ ва таблиғот ба ҳуҷӣ оғох буд, ҳамчунон ки Путин, ки собиқ афсари КГБ буд, низ чунин аст. КГБ дар таблиғот таҳассус дорад. Наполеон аз санъати портреткашӣ ҳамчун василае барои бозтоб додани нуфуз, қудрат ва симои роҳбарии худ ба омма истифода мебард. Ӯ ба бархе аз машхуртарин ҳунармандони даврони худ, аз ҷумла Жак-Луи Давид, Антуан-Жан Гро ва Жан-Огюст-Доминик Энгр, ва дигарон, супориш дод, ки портретҳои ӯро офаранд.

Ин портретҳо Наполеонро дар ҳолатҳо ва муҳитҳои гуногун тасвир менамуданд, аз портретҳои расмӣ давлатӣ то манзараҳои ғайрирасмӣ. Онҳо на танҳо ҳамчун ёдгориҳои шахсӣ барои ҳуди Наполеон хизмат мекарданд, балки ҳамчунин ҳамчун воситаҳои барои паҳн кардани симо ва нуфузи ӯ ҳам дар дохил ва ҳам дар арсаи байналмилалӣ амал менамуданд. Путин низ айнан ҳамин корро барои худ анҷом додааст, бо анбӯҳи зиёди аксҳои худ дар муҳитҳои, ки бо ҳар кадоме аз инфлуенсерҳои муосири Интернет баробарӣ мекунад.

Дар аввали Инқилоби Фаронса подшоҳ, хонаводаи ӯ ва ҳайати ӯ сарнагун гардида, ба қатл расонида шуданд. Дар аввали Инқилоби Русия низ подшоҳ, хонаводаи ӯ ва ҳайати ӯ сарнагун гардида, ба қатл расонида шуданд. Инқилобе, ки дар Фаронса оғоз ёфт, дар Русия

ба авчи ниҳоии худ расид. Инқилоби Фаронса мавзӯи нубуввати боби ғздохуми Ваҳй аст, ва бинобар ин Инқилоби Фаронса тобеи қоидаҳои тафсири нубувват мебошад. Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози он ба тасвир меорад, аз ин рӯ Инқилоби Русия анҷоми Инқилоби Фаронса мебошад.

Владимир Путин намояндаи охирин роҳбари миллатест, ки дар инқилобе бунёд ёфт, ки бо беимонии Миср ба амал оварда шуд. Аввалин роҳбари Русия Владимир Ленин буд. Номи «Владимир» асли славянӣ дорад ва аз ду унсур таркиб ёфтааст: «влад» ва «мир». «Влад» аз решаи славянии «vladeti» гирифта шудааст, ки маънои «хукмронӣ кардан» ё ба даст доштани қудратро дорад. «Мир» маънои «ҷаҳон»-ро дорад. Аввалин Владимир (Ленин) намунаи пешакии охирин Владимир (Путин) мебошад, ки ӯ ҳамчунин аз ҷониби аввалин роҳбари инқилоби беимонӣ (Наполеон) низ ба таври пешакӣ намуна шудааст.

Пас аз шикасти Наполеон дар Ҷанги Эътилофи Шашум ва бастанӣ Аҳдномаи Фонтенбло дар моҳи апрели соли 1814, ӯ аз тахти Фаронса даст кашид ва ба ҷазираи Элба дар баҳри Миёназамин таъйид карда шуд. Ба ӯ ҳокимият бар он ҷазира дода шуд ва иҷоза дода шуд, ки унвони Императорро нигоҳ дорад, ҳарчанд дар доираи бисёр маҳдудшуда. Наполеон тақрибан даҳ моҳро дар Элба гузаронд, ки дар давоми он барои бозгашт ба қудрат дар Фаронса нақшаҳо тарҳрезӣ мекард. Пас аз ғуруҳтани ӯ аз Элба ва бозгашти қўтоҳмуддаташ ба қудрат дар Фаронса дар давраи Сад Рӯз, Наполеон дар моҳи июни соли 1815 дар Ҷанги Ватерлоо ба таври қатъӣ шикаст хӯрд. Баъд аз ин шикаст, давлатҳои муттаҳид, бахусус Британияи Кабир, қотейона тасмим гирифта буданд, ки Наполеонро аз ба вучуд овардани ҳар гуна ошӯби минбаъда боздоранд. Аз ин рӯ, ӯ бори дигар таъйид карда шуд, ин дафъа ба ҷазираи дурдасти Сент Ҳелена дар қисми ҷанубии уқёнуси Атлантик. Наполеон бақияи умри худро дар таъйид дар Сент Ҳелена сипарӣ кард, то он даме ки дар соли 1821 даргузашт.

Путин намояндаи гвардияи кўҳнаи КГБ аст. КГБ аз соли 1954 то барҳам хўрдани Иттиҳоди Шўравӣ дар соли 1991 ниҳоди асосии амниятӣ ва иқтишофии он буд. Он барои амнияти дохилӣ, зиддииктишоф ва ҷамъоварии маълумоти иқтишофӣ ҳам дар дохили кишвар ва ҳам дар сатҳи байналмилалӣ масъул буд. КГБ бо шабакаи густурдаи ҷосусонаш, амалиётҳои назоратӣ ва нақши он дар нигоҳ доштани назорати режими коммунистӣ бар аҳолии маъруф буд. Владимир Путин узви КГБ (Кумитаи амнияти давлатӣ), ниҳоди асосии амниятӣ ва иқтишофии Иттиҳоди Шўравӣ, буд.

Путин пас аз хатми Донишгоҳи давлатии Ленинград, дар соли 1975, ба КГБ пайваست. Путин то ғурупошии Иттиҳоди Шўравӣ дар соли 1991 дар КГБ фаъолият кард; пас аз он ба сиёсат ворид шуд ва дар ниҳоят дар соли 2000 Президенти Русия гардид. Пешинаи ӯ дар КГБ ба равиши ӯ нисбат ба идоракунии давлат ва сиёсати хориҷӣ таъсири назаррас расонидааст. Таъйиди аввали Наполеон ба ҷазираи Элба таърихи аз соли 1991 то соли 2000-ро ифода мекунад, замоне ки фалсафаи КГБ бозгашт. Вақте ки Путин дар ниҳоят шикаст хоҳад хӯрд, чунон ки дар ояндаи сиздаҳ то понздаҳ ифода ёфтааст, он шикасти дувум (шикасти аввал дар соли 1989 буд) ба воситаи Ватерлоо ва таъйиди дувуми Наполеон, ки дар он ҷо мурд, намунавӣ гардонида шудааст.

Наполеон ба папагӣ дар солҳои 1798 ва 1799 захми марговар расонд. Соли 1799 Инқилоби Фаронса дар Фаронса ба поён расид, аммо то соли 1917 он дар Русия дар Инқилоби болшевикӣ ба он ҷо расида буд. Соли 1917 мӯъҷизаи Фотима дар Португалия рӯй дод, ва ба се кӯдаке, ки гӯё бо Марям ва Юсуф иртибот доштанд, се паёми махфӣ дода шуд. Ин се паём аз он ҷиҳат махфӣ буданд, ки онҳо бояд танҳо аз ҷониби поп, подшоҳи шимол, хонда мешуданд. Ин паёмҳо ба поп дастур медоданд, ки бо роҳбарони Калисои католикӣ чаласаи махсусе даъват кунад ва маросими махсусе баргузор намояд, то Русияро, ки ҳамагӣ соли пеш ба Русияе коммунистӣ табдил ёфта буд, ба Марями бокира тақдис кунад.

Паёмҳо хушдоре дар бар доштанд, ки агар папа амрро дар бораи бахшидани Русия ба Марям иҷро накунад, ҷаҳон боз як ҷанги ҷаҳонии дигарро аз сар хоҳад гузаронд (ҷанги якуми ҷаҳонӣ мебоист як моҳ пас аз мӯъҷиза ба поён мерасид). Паёмҳои Фотима ба ҷорҷӯбе барои тафсири нубуввати католикии муҳофизакорона табдил ёфтанд. Он муборизаеро дар дохили калисои католикӣ муайян кард миёни католикизми муҳофизакор, ки аз ҷониби папа Юҳанно Полуси II ва Шӯрои якуми Ватикан намояндагӣ мешавад, ва католикизми либерал, ки аз ҷониби «папаи воук»-и кунунӣ ва Шӯрои дуҷуми Ватикан намояндагӣ мешавад.

Дар паёмҳои Фотима «попи нек» «попи сафед» буд ва «попи бад» «попи сиёҳ» буд. Попи нек, Попи Иоанн Павел II, ҳамон попи муҳофизакор буд, ки Бокираи Фотимаро ҳамчун бути раҳнамои худ муаррифӣ мекард, ва попи бад попи воук аст, ки ӯ низ ҳар гуна паёмҳоро аз ба истилоҳ Бокираи Марям рад мекунад. Ҳангоме ки шумо аз зиёратгоҳи Фотима дар Португалия боздид мекунед, ҳангоми ворид шудан ба ҳудуди он, даромадгоҳ миёни ду ҳайкали азими попи сиёҳ дар як тараф ва попи сафед дар тарафи дигар қарор дода шудааст, ва ҳамин тавр муборизаи дохилиеро, ки дар пешгӯиҳои Фотима муайян шудааст, таҷассум мекунад.

Унсурҳои дигари се паёми махфии Фотима таъкиди он бар ҷанги миёни католицизм (подшоҳи шимол) ва атеизм (подшоҳи ҷануб) буд. Бе дарк кардани он ки ҷанги католицизм ва Русия атеистӣ мавзӯи он нубуввати шайтонӣ аст, ки бахши бузурге аз католицизмро раҳнамоӣ мекунад, фаҳмидани он дастгирие, ки калисои католикӣ дар ҷараёни Ҷанги Дуҷуми Ҷаҳонӣ ба Олмони нозӣ фароҳам овард, душвор аст, агар номумкин набошад.

Муҳосираи Ленинград, ки аз 8 сентябри соли 1941 то 27 январи соли 1944, дар ҷараёни Ҷанги Дуҷуми Ҷаҳонӣ, идома дошт, яке аз тӯлонитарин ва бераҳмонатарин муҳосираҳо дар таърих буд. Ҷанги Сталинград, ки аз 23 августи соли 1942 то 2 феввали соли 1943 рух дод, бисёр вақт хунинтарин ва муҳимтарин ҷанги Ҷанги Дуҷуми Ҷаҳонӣ дониста мешавад. Дар натиҷаи он ҳар ду тараф талафоти азим доданд; тибқи барӯҳиҳо, шумораи умумии талафот, аз ҷумла кушташудагон, маҷрӯҳон ва сарбозони асиршуда, аз 2 миллион бештар буд. Ҷанги Сталинград ҳамчунин нуктаи гардиш дар ҷанг гардид, зеро он ба пирӯзии қатъии Шӯравӣ бар Артиши Олмон анҷомид ва ба шикасти ниҳоии Олмони фашистӣ оварда расонд.

Бе дарк кардани он ки ҷанги Олмони фашистӣ бар зидди Русия, махсусан дар он ду набард, ки тоза зикр шуданд, сурат гирифта буд, фаҳмидани нақши Олмон ҳамчун ҳампаймони махфии Калисои католикӣ душвор аст. Бе фаҳмиши муқаддамоти ҷанги рӯҳонӣ миёни

католикизм, ки аз ҷониби пешгӯии шайтонӣ-и Марями Фотима бар зидди беҳудоии Русия ва баъдан Иттиҳоди Шӯравии коммунистӣ барангехта шуда буд, мантиқи он ки католикизм пас аз Ҷанги дуҷоми ҷаҳонӣ ҷинояткорони ҷангии нозиро ба таври махфӣ пинҳон карда, сипас дар саросари ҷаҳон интиқол додааст, аз назар дур мемонад. Нозихо лашкари ниёбати католикизм дар муборизаи он бар зидди Русия буданд.

Маҳз дар ин мантиқи нубувватист, ки Путин, сарвари Русияи беҳудо, дар ҷанги Украина даргир аст, ки раҳбаронаш ошкоро ҳамчун нозихо маъруфанд. Неруҳои хушкигарди ҷанги Фотима бар зидди беҳудой, аз Ҷанги Дуҷоми Ҷаҳонӣ ва минбаъд, фашизм ва нозизм мебошанд. Албатта, гарчанде ки ин воқеияти марбут ба раҳбарони ҳукумати Украина бо санадҳо хуб исбот шудааст, зуҳури муосири Вазорати Райхи Гитлер оид ба Маърифатдиҳии Ҷамъиятӣ ва Таблиғот (расонаҳои ҷараёни асосӣ) ин воқеиятҳоро то ҳаде ки тавонистанд, пинҳон кардааст.

Номи «Украина» аз вожаи славянии «ukraina» бармеояд, ки маънои «сарҳадзамин» ё «канора»-ро дорад. Ин истилоҳ дар таърих ба минтақаҳои сарҳадии Руси Киевӣ, давлати асримиёнагӣ, ки пеш аз Украинаи имрӯза вучуд дошт, ишора мекард ва он дар ҷорроҳаи миёни Аврупои Шарқӣ ва Авруосиё ҷойгир аст. Дар тӯли таърих, он ҳамчун нуқтаи мулоқоти фарҳангҳо, тамаддунҳо ва империяҳои гуногун, аз ҷумла Империяи Византия, Империяи Усмонӣ, Империяи Русия ва дигарон, хидмат кардааст. Мавқеи стратегии он онро ба минтақаи сарҳадие табдил дод, ки ҳамкориҳои муҳими фарҳангӣ, сиёсӣ ва низомиро аз сар гузаронидааст. Дар давраи асримиёнагӣ, Украина минтақаи сарҳадии Руси Киевӣ буд, ки давлати неруманде буд ва бахшҳои аз Украина, Русия ва Беларусии имрӯзаро дар бар мегирифт. Ҳангоме ки Руси Киевӣ бо гузашти замон васеъ ва танг мешуд, сарҳадҳои он бисёр вақт тағйир меёфтанд ва Украина дар қаноатҳои давлат боқӣ мемонд.

Пас аз ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989, ҷунон ки дар ояти даҳум тасвир шудааст, оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум ҷангеро муайян мекунанд, ки дар он подшоҳи ҷануб ҷавобан ҳамла мекунанд ва бар подшоҳи шимол ғолиб меояд. Ин ҷанг дар Рафия сурат гирифт, ки он сарҳади миёни қаламравҳои подшоҳи ҷануб ва подшоҳи шимол буд.

Ҷанги Рафия, ки соли 217 то милод рух дод, аз номи шаҳре бармеояд, ки ҷанг дар наздикии он ба вуқӯъ пайваست. Рафия шаҳре буд, воқеъ дар минтақаи соҳилии Фаластини бостонӣ, назди марзи миёни Подшоҳии Птолемейии Миср ва Империяи Селевкиён. Дар замони ин ҷанг, марзи миёни Подшоҳии Птолемейии Миср, ки тахти ҳукмронии шоҳ Птолемейи IV Филопатор буд, ва Империяи Селевкиён, ки тахти ҳукмронии шоҳ Антиохи III буд, дар атрофи Рафия ҷойгир буд. Ҷанг дар наздикии ин минтақаи марзӣ сурат гирифт, зеро ҳар ду ҷониб мекушиданд назорат бар сарзаминҳои стратегии Шомро ба даст оваранд.

Шаҳри бостонии Рафия дар наздикии шаҳри муосири Рафаҳ ҷойгир аст. Рафаҳ шаҳре аст, ки дар ҷануби Навори Ғазза воқеъ гардидааст ва он ҷузъе аз сарзаминҳои Фаластин мебошад. Пас аз пирӯзии Птоломей дар Рафия дар соли 217 то милод, ӯ таъкиботро бар зидди яҳудиён дар Ерусалим, инчунин дар Миср оғоз намуд. Ин пирӯзӣ дер напояд ва, ба истилоҳ, ӯ дар се ояти баъдӣ ба Ватерлои худ рӯ ба рӯ мегардад. Дар ояти сздаҳум подшоҳи шимол, ки

қаблан мағлуб шуда буд, бозмегардад ва то ояти понздаҳум ӯ подшоҳи чанубро комилан шикаст медиҳад.

Ғалабаи Путин дар Украина аз ҷониби худӣ Путин, собиқ корманди КГБ, ки дар таблиғот таҳассус дошт, ба эҳтимоли зиёд барои фош кардани решаҳои нозии роҳбарияти Украина истифода хоҳад шуд; ҳамчунин барои фош кардани онҳое дар ҷаҳони Ғарб, ки аз рӯйи ҳирси иқтисодӣ аз ин низом пуштибонӣ кардаанд; ва, бешубҳа, инчунин барои фош сохтани маҳалҳои махфии сиёҳ ва озмоишгоҳҳои биологие, ки аз ҷониби глобалистон ба кор бурда шудаанд ва бо маблағҳои андозсупорандагони Иёлоти Муттаҳидаи Амрико маблағгузорӣ гардидаанд.

Он ваҳйҳо нуқтаҳои таблиғотии кунунии глобалистони ҷаҳон, инчунин суҳангӯёни ҳизби демократиро дар Иёлоти Муттаҳида, барҳам хоҳанд дод. Он пирӯзӣ барои Путин мандат фароҳам хоҳад овард, то Президенти ҳаштум, ки аз миёни он ҳафт аст, нақши худро ҳамчун мустабиди нубувватӣ, ки андаке пеш аз ояти шонздаҳум ба саҳнаи таърих ворид мегардад, ба ӯҳда гирад; ва ояти шонздаҳум ҳамон қонуни якшанбеи ба зудӣ фарооянда аст.

Дар ояти сиздаҳум подшоҳи шимол лашкари худро аз нав гирд меоварад, ва дар ояти чордаҳум Руми бутпараст бори аввал ба саҳифаи таърих ворид карда мешавад, ҳарчанд ҳанӯз подшоҳи шимол нест. Дар он ҷо он ҳамчун рамзе шинохта мешавад, ки «рӯёро барқарор мекунад», ва ҳамчун қудрате, ки худро боло мебардорад ва сипас сукут мекунад. Пас аз пирӯзии Путин дар ҷанг дар Украина, папагӣ ба боло бардоштани худ ба арсаи сиёсатҳои ҷаҳонӣ оғоз хоҳад кард, андаке пеш аз қонуни якшанбе дар ояти шонздаҳум.

Инқилоби Фаронса ва иртиботи он бо Инқилоби Русия; Наполеон ва Путин; муъҷизаи Фотима ва се асрори он; иттиҳоди махфии миёни Ватикан ва Гитлер, иттиҳоди махфии миёни Ватикан ва Рейган — ҳамаи инҳо «ҷарх»-ҳои нубувватӣ мебошанд, ки дар таърихи оятҳои ёздаҳ то понздаҳ бо ҳамдигар бурида мешаванд; оятҳои, ки дар давраи таърихи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба вуқӯъ меоянд. Пеш аз он ки ба ояти даҳум бипардозем, муҳим буд, ки хулосаи кӯтоҳе аз ин «ҷарх»-ҳои нубувватӣ пешниҳод гардад.

Мақолаи зерин аз «NBC news» гирифта шудааст, ки ба қадри имкон як расонаи «Main Stream Media» аст, ва «MSM» нусхаи муосири мошини таблиғотии Ҳитлер дар Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ мебошад. Албатта, мақола зидди Путин, зидди Русия ва ҷонибдори Украина аст, аммо матлаб ин нест. Ҳамчун шаҳрвандони Малакути осмонӣ, қавми Худо набояд ҳеҷ яке аз ҷонибҳои амали шайтонӣро ҷонибдорӣ кунанд, ва ҳар ҷанг амали шайтонӣ аст.

Мақсади ин мақола он аст, ки ба онҳое, ки бо ҷанги пешгӯёнаи байни католикизм (подшоҳи шимол) ва атеизм (подшоҳи чануб), инчунин бо ин воқеият, ки дар ҷанги ин ду қудрати пешгӯёна нозизм ҳамчун лашкари васитаи католикизм ба кор гирифта шудааст (ҳамон тавре ки Иёлоти Муттаҳида дар соли 1989 истифода шуд), ошно нестанд, фаҳмиш фароҳам оварад. Донишҷӯёни пешгӯӣ бояд далелҳои кофӣ дошта бошанд, то бубинанд, ки таърихи заминавии Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ ва Ҷанги Сард дар ҷанги кунунӣ дар Украина таҷассум ёфтааст, зеро он оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳи боби ёздаҳи китоби Дониёлро ба иҷро

мерасонад.

«Рӯйдодҳои таърихӣ, ки иҷрои бевоситаи нубувватро нишон медоданд, пеши назари мардум гузошта шуданд, ва нубувват ҳамчун тасвири рамзии рӯйдодҳои дида шуд, ки то поёни таърихи ин ҷаҳон идома меёбанд». Selected Messages, book 2, 102.

Мақолаи NBC News: «Мушкилоти нозӣ дар Украина воқеӣ аст, ҳатто агар даъвои Путин дар бораи “нодозисозӣ” чунин набошад»

Аз таҳрифҳои зиёде, ки Президенти Русия Владимир Путин барои сафед кардани ҳамлаи Русия ба Украина сохтааст, шояд ачибтаринаш иддаои ӯст, ки ин иқдом барои «денацификатсия» кардани кишвар ва роҳбарияти он анҷом дода шудааст. Ҳангоми баёни далелҳои худ барои ворид шудан ба қаламрави кишвари ҳамсоя бо танкҳои зиреҳпӯш ва ҳавопаймоҳои ҷангӣ, Путин изҳор доштааст, ки ин иқдом «барои ҳифзи мардум» сурат гирифтааст, ки онҳо «мавриди тарсонидан ва наслкушӣ» қарор дода шудаанд, ва Русия «барои ғайринизомигардонӣ ва денацификатсияи Украина талош хоҳад кард».

Кирдорҳои вайронгаронаи Путин — аз ҷумла харобсозии ҷомеаҳои яҳудӣ — ба равшанӣ нишон медиҳанд, ки ӯ дурӯғ мегӯяд, вақте изҳор медорад, ки ҳадафаш таъмини некӯахлоқии касе бошад.

Ба зоҳир, тўҳмати Путин бемаънӣ аст, на камтар аз он ки Президенти Украина Владимир Зеленский яҳудӣ аст ва гуфтааст, ки аъзои хонаводааш дар ҷараёни Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ кушта шудаанд. Ҳамчунин, ҳеҷ далеле вучуд надорад, ки дар Украина ахиран кушторҳои оммавӣ ё поксозии ҷамъӣ сурат гирифта бошанд. Илова бар ин, тамға задани душманон ҳамчун нозиҳо як ҳилаи маъмули сиёсӣ дар Русия аст, бахусус аз ҷониби раҳбаре, ки таблиғоти гумроҳкунандагонро меписандад ва мехоҳад ҳиссиёти интиқоми миллиро бар зидди душмани Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ барангезад, то истилоро сафед кунад.

Аммо ҳарчанд Путин ба тарғибот машғул аст, ҳамчунин дуруст аст, ки Украина воқеан мушкили нозизм дорад — ҳам дар гузашта ва ҳам дар замони ҳозира. Амалҳои харобиовари Путин — аз ҷумла вайронсозии ҷомеаҳои яҳудӣ — ошкоро нишон медиҳанд, ки ӯ дурӯғ мегӯяд, вақте иддао мекунад, ки ҳадафаш таъмини некӯахлоқии касе аст. Аммо, ҳарчанд дифоъ аз парчами зард ва кабуд дар баробари таҷовузи бераҳмонаи Кремл бисёр муҳим аст, инкор кардани таърихи яҳудиситезии Украина ва ҳамкориҳои он бо нозиёни Ҳитлер, инчунин пазируфти деринаи гурӯҳҳои навнозӣ дар баъзе маҳфилҳо, саҳве хатарнок мебуд.

Чаро дар бораи украинӣҳое, ки фирор мекунанд, бо чунин ҳамдардӣ сухан мегӯянд? Онҳо сафедпӯстанд.

Дар арафаи Ҷанги дуюми ҷаҳонӣ, Украина макони зисти яке аз бузургтарин ҷомеаҳои яҳудии Аврупо буд; тибқи баъзе ҳисобҳо, шумораи онҳо то 2,7 миллион мерасид — рақаме ҳайратовар, бо дарназардошти таърихи тўлонии антисемитизм ва поғромҳо дар ин сарзамин. То поёни ҷанг, беш аз нисфи онҳо ҳалок мегаштанд. Вақте ки нерӯҳои

олмонӣ дар соли 1941 назорати Киевро ба даст гирифтанд, онҳоро бо парчамҳои «Heil Hitler» истиқбол карданд. Даре нагузашта, тақрибан 34 000 яҳудӣ — ҳамроҳ бо ромаҳо ва дигар «номатлубон» — бо баҳонаи кӯчонидани дубора чамъоварӣ шуда, ба саҳроҳои беруни шаҳр ронда шуданд, то он ҷо дар қатли омме, ки баъдтар бо номи «Ҳолокост тирҳо» маъруф гашт, кушта шаванд.

Ҷарии Бобин Яр ду сол пайиҳам ҳамчун қабри умумӣ пур мешуд. Бо он ки дар он ҷо то 100 000 нафар ба қатл расонда шуданд, он ба яке аз бузургтарин маҳалҳои ягонаи қатли Ҳолокост берун аз Освенсим ва дигар урдугоҳҳои марғ табдил ёфт. Муҳаққиқон нақши калидии сокинони маҳаллиро дар иҷрои фармонҳои қатли нозиро дар он маҳал қайд кардаанд.

Имрӯзҳо дар Украина аз 56 000 то 140 000 яҳудӣ зиндагӣ мекунанд, ки аз озодиҳо ва ҳимояҳои баҳра мебаранд, ки бобову бибиёнашон ҳаргиз тасаввур ҳам намекарданд. Ба ин қонуни таҷдидшудае низ дохил мешавад, ки моҳи гузашта қабул гардида, кирдорҳои зиддисемитиро ҷиноят мешуморад. Мутаассифона, ин қонун барои посух гуфтан ба афзоиши ошкору нигаронкунандаи зуҳуроти таассуби наҷодӣ пешбинӣ шуда буд, аз ҷумла вайронкорӣҳо бо рамзҳои свастика бар канисаҳо ва ёдгориҳои яҳудӣ, ва роҳпаймоиҳои даҳшатангезе дар Киев ва шаҳрҳои дигар, ки Waffen SS-ро ситоиш мекарданд.

Дар як таҳаввулоти дигари шум, Украина дар солҳои охир фаровоне аз мучассамаҳо ро ба ифтихори миллатгароӣ украинӣ бунёд кардааст, ки мероси онҳо бо сабаби собиқаи баҳснопазирашон ҳамчун дастнишондагони нозӣ олула гардидааст. Рӯзномаи The Forward бархе аз ин афроди нафратоварро феҳрист кардааст, аз ҷумла Степан Бандера, роҳбари Созмони миллатгароӣ украинӣ (OUN), ки пайравонаш ҳамчун аъзои милитсияи маҳаллӣ барои SS ва артиши Олмон амал мекарданд. «Украина чандин даҳҳо ёдгорӣ ва даҳҳо номи кӯча дорад, ки ин ҳамкори нозиро ситоиш мекунанд, ба андозае ки барои ин ду саҳифаи ҷудогона дар Википедия лозим омадааст», — навиштааст The Forward.

Боз як чеҳраи зуд-зуд таҷлилшаванда Роман Шухевич аст, ки ҳамчун муборизи озодии Украина эҳтиром мешавад, аммо ҳамзамон роҳбари як воҳиди ёвари полиси нозӣ низ буд, ки ба гуфтаи Forward «масъули қатли ваҳшиёнаи ҳазорон яҳудӣ ва ... лаҳистониён» будааст. Ҳамчунин барои Ярослав Стецко, раиси собиқи OUN, ки навишта буд: «Ман бар нобудсозии яҳудиён дар Украина исрор меварзам», мучассамаҳо бунёд шудаанд.

Гурӯҳҳои рости ифротӣ низ дар даҳсолаи гузашта нуфузи сиёсӣ ба даст овардаанд; ҳеҷ кадоме аз онҳо ба андозаи «Свобода» (қаблан Ҳизби Миллии Иҷтимоии Украина) ваҳшатнок набуд, ки раҳбараш иддао мекард, кишвар зери назорати «мафияи москвичию яҳудӣ» қарор дорад ва муовинаш барои тавсифи ҳунарпешаи яҳудии зодаи Украина Мила Кунис як таҳқири зиддияҳуди ро ба кор бурдааст. Бино ба Foreign Policy, «Свобода» чандин узви худро ба порлумони Украина фиристодааст, аз ҷумла яке, ки Ҳолокостро «давраи дурахшон» дар таърихи инсоният номида буд.

Ба ҳамон андоза нигаронкунанда, навнацистҳо бахше аз баъзе воҳидҳои ихтиёрии рӯ ба афзоиши Украина мебошанд. Онҳо пас аз он ки баъди ишғоли Қрим аз ҷониби Путин дар соли 2014 дар шарқи Украина бар зидди ҷудоиталабони таҳти ғимояти Маскав дар баъзе аз саҳттарин ҷангҳои кӯчагӣ ҷангидаанд, дар набард обутоб ёфтаанд. Яке аз онҳо Баталёни Азов аст, ки онро як тарафдори ошқори бартарии наҷоди сафед таъсис дода буд; ӯ иддао мекард, ки ҳадафи миллии Украина пок сохтани кишвар аз яҳудиён ва дигар наҷодҳои пасттар аст. Соли 2018 Конгресси ИМА муқаррар кард, ки кумакҳои он ба Украина наметавонанд «барои таъмин кардани Баталёни Азов бо силоҳ, омӯзиш ё дигар навъи ёрӣ» истифода шаванд. Бо вучуди ин, ҳоло Азов узви расмии Ғарбияи миллии Украина аст.

Албатта, ҳеҷ яке аз ин заминаҳои ташвишовар он мусибатеро, ки дар ҷанд ҳафтаи охир ба сари украинҳо омадааст, сафед намекунад — ва аз эҳтимол дур аст, ки ҳангоме ки Путин ҳамлаи худро оғоз кард, ангеаи ӯ ҳар яке аз инҳо будааст. Дар ҳақиқат, ба туфайли Путин, яҳудиёне, ки дар Одесса, Харков ва дигар шаҳрҳои шарқӣ зиндагӣ мекунанд, зери фишори бисёр шадид қарор доранд. Гарчанде бисёре аз онҳо дар қуништҳои маҳаллӣ ва марказҳои яҳудӣ паноҳ бурдаанд, дигарон ба кишварҳои хориҷӣ, аз ҷумла Исроил, ки ҳамаи яҳудиёно ба тарки Украина даъват кардааст, фирор кардаанд.

Бобову модари падар ва модари модари худам низ маҷбур шуданд, ки аз ғарби Украина гурезанд, то аз таъқиб раҳой ёбанд, ва дидани он ки ин давра ҳамоно идома меёбад, фоҷиабор аст. Агар кишвар ба бесарусомонӣ ва шӯриш фуру равад, яҳудиён метавонанд бори дигар аз ҷониби бархе аз ҳамватанони худ дар хатар қарор гиранд. Эътироф накардани ин таҳдид маънои онро дорад, ки барои пешгирӣ аз он тадбири андаке андешида мешавад.

Аммо ҳатто агар баъзе унсурҳои ин кишвар ба яке аз нафратангезтарин ҳаракатҳои таърих печида шуда бошанд ҳам, дар ин намоишнома паҳлӯи Украинро гирифтанд, бешубҳа, маҷеи шарафмандонаест, ки бояд ихтиёр кард. Айни ҳол, ҳар рӯзе ки Путин ҳамлаи худро бар зидди мардуми Украина бо шӯълаи замини сӯхта шиддат мебахшад, душвор аст, ки кас набинад, ки дар ҳақиқат сазовори калимаи бо ҳарфи «Н» оғозёбанда мебошад.

Аллен Рипп, 5 март соли 2022 – Манбаъ

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатии худ идома хоҳем дод.

«Онҳое ки гузаштаро ба ёд оварда наметавонанд, маҳкуманд, ки онро такрор кунанд». Ҷорҷ Сантаяна.

«Ҳар он ки Худо дар таърихи набувватӣ муайян кардааст, ки бояд дар гузашта ба амал меомад, ба амал омадааст; ва ҳар он ки ҳанӯз бояд дар навбати худ фаро расад, ба амал хоҳад омад. Дониёл, пайғамбари Худо, дар ҷои худ истодааст. Юҳанно дар ҷои худ истодааст. Дар Ваҳй Шери қабिलाи Яҳудо китоби Дониёлро ба омӯзандагони набувват кушодааст, ва ба ин тарз Дониёл дар ҷои худ истодааст. Ё шаҳодати худро мерасонад — он чизеро, ки Худованд дар рӯё ба ӯ дар бораи воқеаҳои бузург ва ботантана ошкор

намуд, воқеаҳое ки мо бояд онҳоро бидонем, дар ҳоле ки бар останаи худи иҷрои онҳо истодаем.»

«Дар таърих ва нубувват Каломи Худо кашмакаши дарозмуддати байни ҳақиқат ва гумроҳиро тасвир мекунад. Он кашмакаш ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чи пеш омадааст, боз такрор хоҳад шуд. Ихтилофҳои кӯҳна аз нав зинда хоҳанд гашт, ва назарияҳои нав пайваста падида хоҳанд омад. Аммо қавми Худо, ки дар эътиқоди худ ва дар анҷом ёфтани нубувват дар эълони паёмҳои фариштаи якум, дуюм ва сеюм нақш доштаанд, медонанд, ки бар ҷи меистанд. Онҳо таҷрибае доранд, ки аз тиллои ноб ҳам гаронбаҳотар аст. Онҳо бояд мисли санг устувор биистанд ва ибтидои эътимоди худро то ба охир бетағйир маҳкам нигоҳ доранд». Selected Messages, book 2, 109.